

zenému M. zranění, jichž léčení převyšovalo osm dní, neboť pojem násilí podle § 176 tr. z. je naplněn již i takovým zlým nakládáním, které vůbec nemělo v zápětí poškození těla nebo zdraví toho, proti němuž směřovalo; utrpěl-li však ten, proti němuž směřovalo násilí tlupy, i poškození těla nebo zdraví, byl vedle jeho osobní svobody, chráněné ustanovením § 176 tr. z., porušen i další právní statek, chráněný ustanovením § 301 tr. z. — — —

Čís. 5952.

Pytliactvo, pri ktorom bol pachateľ ozbrojený strelnou zbraňou, neľže podriaďiť pod ťažšiu kvalifikáciu § 337 tr. zák., pokiaľ neboly v konkrétnom prípade zistené okolnosti, z ktorých by sa dalo usudzovať, že pachateľ bol odhodlaný po prípade použiť zbrane bud' k zastrašeniu osôb, ktoré by mu chcely prekaziť spáchanie krádeže, alebo k odstráneniu ich možného odporu.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1937, Zm III 268/37.)

Srv. i rozh. č. 5844 Sb. n. s. tr.

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému z pokusu zločinu krádeže, zmätočnú sťažnosť obžalovaného odmietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch nižších súdov vo výroku o kvalifikácii a kvalifikoval čin obžalovaného ako pokus prečinu krádeže podľa §§ 65 a 333 tr. z. a § 1 zák. č. 57/1936 Sb. z. a n. — — —

Z d ô v o d o v :

Pri preskúmaní tejto trestnej veci sa najvyšší súd presvedčil, že rozsudky oboch nižších súdov sú dotknuté zmätkom podľa § 385, č. 1 b) tr. p., ktorého treba dbať z úradnej povinnosti podľa posl. odst. cit. paragrafu, pretože zmätok bol v neprospech obžalovaného.

Oba nižšie súdy podriadily čin obžalovaného aj pod ustanovenie § 337, odst. 1 tr. z.; táto kvalifikácia však v tomto prípade neobstojí.

Zistený čin obžalovaného spočíval v tom, že obžalovaný, ozbrojený loveckou puškou, vošiel na cudzí pozemok, na ktorom právo poľovky patrilo iným osobám, aby tam zastrelil a privlastnil si nejakú zver, avšak nepodarilo sa mu nič zastreliť a odišiel z lesa nedokonavši krádež.

Pokiaľ nižšie súdy podriadily tento čin obžalovaného aj pod ustanovenie 1. odst. § 337 tr. z., dopustily sa právneho omylu.

Pokiaľ zákon v citovanom paragrafe nechá trestať pachateľa krádeže, ktorý mal pri sebe zbraň, pre zločin nehľadiac na cenu ukradnutej veci, činí to pre väčšiu nebezpečnosť činu, ktorá môže nastať najmä pre osoby, ktoré by azda prekážaly prevedeniu krádeže. Na takúto nebezpečnosť dá sa usudzovať zvlášť z toho, že pachateľ, idúc na

krádež, vedome vezme so sebou zbraň, ačpráve ju ináč pri odňatí veci nemôže upotrebiť, takže v takomto prípade zbraň bola vzatá tým cieľom, aby po prípade mohla byť pachateľom upotrebená proti osobe, ktorá by sa pokúsila prekaziť prevedenie krádeže.

Ináč však je, keď zbraň podľa okolností má byť len nástrojom, umožňujúcim odňatie veci bez vzťahu k voľajakej osobe, na príklad v prípade poľovky k usmrteniu zvere, ktorá má byť odcudzená. V takomto prípade nenastáva pravidelne taká nebezpečnosť pachateľa, jaká bola pre zákonodarcu základom pre stanovenie prísnejšej kvalifikácie činu a tým aj prísnejšej trestnej sadzby.

Už podľa zákonného stavu, aký bol na území Slovenska a Podkarpatskej Rusi pred zákonom č. 57/1936 Sb. z. a n., nie v každom prípade krádež mala byť kvalifikovaná aj podľa 1. odst. § 337 tr. z., aj keď pachateľ mal pri tom u seba zbraň. Najmä z ustanovenia 2. odst. § 74 zák. čl. XXXI:1879 plynie, že zákon v § 337, odst. 1 tr. z. má na mysli nielen zbraň v technickom smysle slova, ale aj iné predmety spôsobilé k útoku proti osobnej bezpečnosti, tedy na príklad sekeru a pod. Avšak zákonodarca v citovanom ustanovení 2. odst. § 74 pri lesných krádežiach výslovne obmedzuje použitie kvalifikácie 1. odst. § 337 tr. z. len na prípad strelnej zbrane. Z tohoto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca, hľadiac na to, že ku spáchaniu lesných krádeží sa pravidelne používa sekery, ktorá ináč v smysle 1. odst. § 337 tr. z. sa všeobecne považuje za zbraň v širšom smysle slova, vylúčil pri lesných krádežiach tento širší pojem výrazu zbraň len preto, že pri takýchto krádežiach pribranie inej, nestrelnej zbrane (sekery a pod.) deje sa pravidelne nie za účelom ohrozenia osobnej bezpečnosti, ale za účelom jej použitia ako nástroja k odňatiu veci.

Ponevác v prípade pytliactva strelná zbraň pravidelne slúži len ako nástroj k usmrteniu zvere cieľom jej odňatia, nelze v smysle hore uvedených úvah, ktoré obdobne platia aj pre prípad pytliactva, podriaďiť pytliactvo, pri ktorom pachateľ bol ozbrojený strelnou zbraňou, podľa ťažšiu kvalifikáciu § 337 tr. z., pokiaľ v konkrétnom prípade neboly zistené okolnosti, z ktorých by sa dalo usudzovať, že pachateľ bol odhodlaný po prípade použiť zbrane buď k zastrašeniu osôb, ktoré by mu chcely prekaziť spáchanie krádeže, alebo k odstráneniu ich možného odporu.

Že tento výklad zákona zodpovedá úmyslu, z ktorého vychádzal zákonodarca pri vydaní zákona č. 57/1936 Sb. z. a n., plynie z týchto úvah.

Z materiálií k tomuto zákonu sa podáva, že má byť umožnené trestanie pytliactva na území Slovenska a Podkarpatskej Rusi, kde bolo dosiaľ trestané len ako administratívny prestupok, v p o d s t a t e r o v n a k o ako v historických zemiach republiky ako krádež ľahšieho alebo ťažšieho stupňa. Podľa stálej judikatúry pre oblasť historických zemí predpokladom kvalifikácie krádeže ako zločinu podľa § 174 Ia) tr. z. býv. rak. je, aby pachateľ bol opatrený zbraňou tým cieľom, aby jej upotrebil po prípade proti osobe, ktorá by ho pri krádeži pristihla,

a nielen ako nástroja ku prevedeniu krádeže, takže tá jediná okolnosť, že pytlík bol ozbrojený puškou, slúžiacou k zastreleniu zvere, nestačí ku kvalifikácii jeho činu ako zločinu krádeže.

Ponevác v tomto prípade okrem toho, že obžalovaný vošiel do cudzieho lesa, ozbrojený puškou, neboly zistené žiadne ďalšie okolnosti, ktoré by mohly odôvodniť záver, že išlo o ohrozenie bezpečnosti osôb, alebo že obžalovaný vzal pušku aj preto, aby pri spáchaní krádeže jej upotrebil proti osobe, ktorá by ho pri krádeži pristihla, čin obžalovaného bol nesprávne podriadený aj pod ustanovenie 1. odst. § 337 tr. z., čím bol zavinený zmätok podľa § 385, č. 1 b) tr. p. Preto najvyšší súd z úradnej moci podľa 1. odst. § 33 por. nov. zrušil rozsudky oboch nižších súdov vo výroku o tejto kvalifikácii a pomínul ju.

Čís. 5953.

Ide o prečin padelania verejnej listiny podľa § 400, odst. 1 tr. zák., jestliže vinník na zpiatočnom lístku pripojenom k súdnej zásielke, určenej do vlastných rúk iného adresáta, podpísal bez jeho vedomia jeho meno a vyplnil datum doručenia a spis adresátovi neodovzdal.

Skutková podstata tohoto trestného činu nevyžaduje, aby bol adresát nejako poškodený.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1937, Zm III 366/37.)

Obžalovaná A. — poštová úradníčka — podala na svojho manžela B. u okresného súdu trestné oznámenie pre prestupok urážky na cti. Po podaní tohoto oznámenia sa manželia A. a B. pokonali a dohodli, že A. vezme trestné oznámenie proti B. zpäť. Keď však medzitým okresný súd na základe onoho trestného oznámenia A. predvolal obsielkou do vlastných rúk určenou B-a ako obžalovaného na hlavné pojednávanie, prevzala obžalovaná A. na pošte sama súdnu zásielku, vyplnila zpiatočný lístok datom doručenia a podpisom svojho manžela B., ktorému ovšem o veci nič nesdelila, a predvolanie mu neodovzdala. Listonoš potom v domnení, že sa doručenie stalo k vlastným rukám adresátovým, podpísal tiež zpiatočný lístok a tak vydal úradné svedectvo o vykonanom doručení. Ponevác v deň určený k pojednávaniu trestnej veci proti B. nikto sa nedostavil, okresný súd pokračovanie podľa § 539 tr. p. zastavil.

Oba súdy nižších stolíc uznaly obžalovanú A. vinnou prečinom padelania verejnej listiny podľa § 400, odst. 1 tr. zák.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej zamietol.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu podala obžalovaná zmätočnú sťažnosť podľa § 384, čís. 9 a § 385, čís. 1 a) tr. p. Zmätočná sťažnosť je v celom obsahu bezzákladná.